

A Dunagyöngye strandfürdő

A homokos fövenyfürdő

A falu a középkorban

Verőce a 15. században élte virágkorát. Mezőváros volt, népes vásárokat tartottak. Szabadparasztok, jobbágyok éltek itt. Jelentős volt a szőlőtermelés.

Temploma is volt a falunak, a jelenlegi katolikus templom helyén. Ez az „ékes templom” a török kori harcok martalékává vált.

Mátyás király idejében jelentős útvonal, vadászterület volt. Egy sikeres vadászat alkalmából – a helyiek szerint – tölgyfát ültetett, amely villámsújtottan ma is áll a Migazzi-kastély közelében (a volt Express tábor területén).

A későbbi években a falu lakói földesúri túlkapasóktól, járványoktól szenvedtek. A mohácsi vész (1526), majd az ország három részre szakadása után török uralom következett, Verőce a budai szandzsák része lett. Ekkor épült ki a falu pincerendszer, ami menekülési út, tárolóhely volt, és misét, istentiszteletet is tartottak itt. A reformáció hamar elért a faluba, a lakosság áttért, majd az ellenreformáció után a többség ismét katolikus lett.

A török megszállás idején, 1657-ben Miksa főherceg csapatai Verőcén arattak diadalt Mohamed serege felett. 1686-ban pedig Lotharingiai Károly győzedelmeskedett itt, erre a Török-patak elnevezés utal.

A török hódoltság után a Felvidékre menekült magyarok visszatértek, s az ide telepített németekkel és szlovákokkal együtt építették újjá a falut. 1714. október 4-én Verőcén kötött ki az a hajó, amellyel Ulmból érkeztek a német telepések.

A Habsburg-uralom idején lassan éledett a falu. Fejlődött a mezőgazdaság.

Jelentős események történtek a falu életében: Althan Károly váci püspök 1736 és 1743 között építtette a katolikus templomot. 1764-ben Mária Terézia Vácon (állítólag Verőcén is) járt. Az 1766–1774-es években Migazzi Kristóf püspök nyaralója készült el.

1785-ben (II. József türelmi rendelete után) a reformátusok is megépíthették templomukat.

A vármegye első szénbányáját 1768-ban nyitották meg Verőce (korábban Verőczemaros) határában. A bánya gróf Migazzi Kristóf váci püspöki helytartó, bécsi bíboros érsek nevéhez köthető. A kitermelt lignitszerű barnaszén a váci és a szomszédos községek kézműveseinek ingyen ajánlották fel, de gyenge minősége miatt így sem kellett. A kis bányát kénytelenek voltak bezárni.

A falu ebben az időben az árvizektől védett magasabb részeken terült el. A mai Rákóczi utca volt a főutca, „posta út”-nak is nevezték. Ekkor Verőce volt Nógrád megye Duna-kijárója.